

Po
tvém
boku

KASIE
WESTOVÁ

COO
BOO

Po tvém boku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Kasie Westová
Po tvém boku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Po tvém boku

KASIE WESTOVÁ

COO
BOO

*Mojí Autumn, která je nezávislá,
chytrá a tak sarkastická –
jedna z mých nejoblíbenějších kombinací.*

MILUJU TĚ!

Kapitola 1

Byla jsem zamčená v knihovně a pokoušela jsem se nepanikařit. Doopravdy zamčená. Bez možnosti úniku. Všechny dveře, všechna okna, veškerá ventilace. No dobře, ventilační systém jsem nezkoušela, ale vážně jsem o tom uvažovala. Nebyla jsem na to dostatečně zoufalá... prozatím. Moji kamarádi si uvědomí, co se stalo, a vrátí se, aby mě odsud vysvobodili, ujišťovala jsem sama sebe. Stačilo jenom počkat.

Celé to začalo tím, že jsem potřebovala na záchod. Tedy, předcházela tomu spousta limonády – dvoulitrovka Dr Pepper, kterou do knihovny propašovala Morgan. Vypila jsem z lahve víc než svůj spravedlivý díl, zatímco vedle mě seděl Jeff a pokaždé, když se ke mně naklonil, aby se mě na něco zeptal, zavoněl jako stromy, nebe a sluneční světlo.

Jenomže až potom, co se za všemi okny úplně setmělo, knihovníci nám řekli, abychom opustili knihovnu, a my jsme došli až do podzemní garáže, kde se nás patnáct mělo rozdělit do čtyř aut, jsem si uvědomila, že to nevydržím ani na konec ulice, natožpak celou cestu do tábořiště v kaňonu.

„Musím si odskočit,“ oznámila jsem ostatním a hodila si batoh do kufru k Jeffovi. Lisa stáhla okénko. Její auto, zaparkované hned vedle Jeffova, už bylo nastartované. „Myslela jsem si, že pojeděš se mnou, Autumn.“ Věnovala mi vědoucí úsměv. Bylo jí jasné, že chci jet s Jeffem.

Usmála jsem se na ni taky. „Za chvíli jsem zpátky. V tom tábořišti nejsou žádné záchody.“

„Ale je tam spousta stromů,“ poznamenal Jeff, obešel auto a zavřel kufr. Zaklapnutí se s ozvěnou rozléhalo po téměř prázdné garáži. V jeho autě jsem teď zahlédla tři hlavy vzadu a čtvrtou na místě spolujezdce. Ale ne. Všichni mě předběhli. Takže nakonec budu muset přece jenom jet s Lisou. Nevadí, u ohně budu mít na povídání s Jeffem času dost. Neměla jsem zrovna v povaze směle vyjadřovat nehynoucí lásku, ale s končetinami celými roztřesenými ze dvou litrů kofeinu a plnou hlavou Lisiných varování před tím, že by mi Jeffa mohla ukrást Avi, jsem se cítila docela odhodlaně.

Vyrazila jsem zpátky dlouhou chodbou, nahoru po schodech a dál prosklenou galerií s výhledem na dvůr. Když jsem došla do přízemí knihovny, byla už polovina světel zhasnutá.

Ta knihovna je moc velká a potřebovala by víc záchodů, pomyslela jsem si, když jsem tam dorazila. Otevřela jsem těžké dřevěné dveře a rychle vklouzla do kabinky. Zásobník papírových sedátek byl prázdný. Vypadalo to, že to budu muset zvládnout vestoje.

Když jsem si zapínala kalhoty, světla zhasla. Trochu jsem vypískla a pak se rozesmála. „Fakt legrace.“ Dallin, Jeffův

nejlepší kamarád, zřejmě našel jističe. Vypadalo to přesně jako něco, co by udělal.

Jenomže světla zůstávala dál zhasnutá a po mém zaječení nenásledovala žádná vlna smíchu. Takže tu lampy nejspíš měly detektory pohybu. Zamávala jsem rukama. Nic. Posunula jsem se dopředu, po hmatu jsem našla zámek a pokoušela jsem se nemyslet na všechny ty bakterie, když jsem ho odemykala. Vysoko umístěným oknem sem pronikala trocha světla z ulice, takže jsem viděla dost na to, abych si mohla pořádně umýt ruce. Záchody v knihovně byly šetrné k životnímu prostředí, což znamenalo, že tu byly jen vzduchové sušáky na ruce. Utřela jsem si je radši do džínů, protože jsem nechtěla ztrácet čas tím nejnemožnějším způsobem sušení rukou na světě. Můj odraz v zrcadle vypadal jako pouhý stín, ale i tak jsem se naklonila blíž, abych zkontrolovala, jestli nemám rozmazaný make-up. Podle toho, co jsem byla schopná rozeznat, vypadal dobře.

Venku v hale mi na cestu svítilo jenom několik světel u stropu. Všechno tu už bylo mimo provoz. Přidala jsem do kroku. Knihovna byla potmě mnohem strašidelnější, než bych čekala. Prosklená stěna chodby se zatřpytila, jak venku začal padat sníh. Lákalo mě se na chvíli zastavit, ale neudělala jsem to. Doufala jsem, že sníh nezkrříží naše plány na večer u ohně. Kdyby sněžilo jen takhle lehounce, bylo by to kouzelné. Dokonalý večer pro vyznání. Jeff se snad nevyděsí, když mu to řeknu, nebo ano? Ne, celé odpoledne se mnou flirtoval. Dokonce si pro svou práci na dějepis vybral stejné období jako já. Nepřipadalo mi to jako náhoda.

A co se týče nocování s kamarádkami na chatě, sníh bude skvělý. Možná tam úplně zapadneme. To už se nám jednou stalo. Nejdřív mě to docela stresovalo, ale nakonec z toho byl ten nejlepší víkend – spousta horké čokolády a tubingu a strašidelných historek.

Došla jsem ke dveřím podzemní garáže a zatlačila na kovové madlo. Dveře se nepohnuly. Zatlačila jsem ještě jednou. Nic. „Jeffe! Dalline! Tohle není vtipné!“ Přimáčkla jsem nos až na sklo, ale nikde jsem nezahlédla žádná auta ani žádné lidi. „Liso?“

Ze zvyku jsem sáhla po mobilu. Jenomže kapsa u kalhot byla prázdná. Černý batoh se všemi věcmi na víkend – s mobilem, oblečením, kabátem, peněženkou, svačinou, foťákem a s léky – jsem si hodila k Jeffovi do kufru.

Ne.

Proběhla jsem celou knihovnou ve snaze najít nějakou jinou cestu ven. Cestu, která očividně neexistovala. Byly tu šestery dveře ven a všechny byly zamčené. A tak jsem skončila zase tady – opřená zády o dveře do garáží, které mě zábly na kůži, zamčená v obrovské prázdné knihovně. Celé moje tělo zachvátila úzkost znásobená spoustou kofeinu.

Z rozechvělého srdce se mi panika postupně šířila do hrudníku a okrádala mě o dech. Uklidni se. Vráti se sem, říkala jsem si. Bylo tam prostě jenom moc lidí a moc aut, do kterých nasedali. Všichni si zkrátka mysleli, že jedu s někým jiným. Jakmile všechna čtyři auta dojedou do tábořiště, někdo si všimne, že tam nejsem, a vrátí se pro mě.

Počítala jsem, kolik času to může zabrat. Půl hodiny kaňonem nahoru, půl hodiny zpátky. Budu tady ještě hodi-

nu. Pak samozřejmě budou ještě muset najít někoho s klíči od dveří. Ale to už jim o moc víc času nezabere. Všichni u sebe budou mít telefony. Můžou zavolat třeba hasiče. Dobře, teď jsem to zbytečně dramatizovala. Nebudou muset volat na žádné tísňové linky.

Tyhle úvahy mi pomohly. Nebylo potřeba se kvůli tomu nijak stresovat.

Nechtěla jsem opouštět svoje místo u dveří ze strachu, že by mě moji kamarádi neviděli, až přijedou zpátky. Nebo bych já neviděla nebo neslyšela je. Ale bez mobilu a bez foťáku jsem neměla žádný způsob, jak se zabavit. Začala jsem si strašně falešně broukat písničku a pak jsem se sama sobě zasmála. Možná bych mohla třeba počítat díry ve stropních obkladech nebo... rozhlédla jsem se kolem sebe a nic mě nenapadlo. Jak lidi zabíjeli čas bez mobilů?

„... zítra pojďme zas vše psát od prvních řádků.“ Můj zpěv by mi v dohledné době žádnou smlouvu na nahrání desky nepřinesl, ale to mi nebránilo v tom, abych si nezařvala pár písniček z plných plic. Zastavila jsem se s rozbolavělým hrdlem. Už to určitě byla nejmíň hodina.

Zadek jsem měla úplně otlacený a od podlahy mi stoupala tělem zima, až jsem se začínala trást. Nejspíš tu na víkend vypínali topení. Vstala jsem a protáhla se. Možná tady někde mají telefon. Doteď mě nenapadlo se po nějakém podívat. Nikdy jsem nikde telefon nehledala. Vždycky jsem u sebe měla mobil.

Už posedmé za večer jsem prošla zpátky prosklenou chodbou. Venku teď bylo všechno bílé. Zem byla pokry-

tá sněhem a větve stromů namrzlé. Mrzelo mě, že u sebe nemám foťák, abych zachytila ten kontrast – tmavé obrysy budovy a stromů na pozadí zářivě bílého sněhu. Ale neměla jsem ho, a tak jsem šla dál.

Začala jsem hledat u vchodu, ale žádný telefon jsem neviděla. Možná by mohl být v zamčené kanceláři, jenomže tam mi ve výhledu bránila velká přepážka. A i kdybych tam nějaký viděla, stejně jsem neměla klíče. Za dvojitými prosklenými dveřmi se nacházela polovina knížek. Ta druhá polovina byla za mnou v oddělení pro děti. Byla tady větší tma a já jsem chvíli zůstala stát u dveří a prohlížela si prostor před sebou. Uprostřed se tyčily vysoké masivní police plné knih a kolem nich stoly a židle.

Počítače.

Podél boční stěny byla řada počítačů. Mohla bych z nich poslat e-mail nebo zprávu.

Když jsem vešla dovnitř, tma se mi zdála ještě hustší. Všimla jsem si stolních lamp všude kolem a sáhla jsem pod stínítko jedné z nich, abych zjistila, jestli jsou tu jenom pro ozdobu, nebo jestli doopravdy fungují. Lampa se s cvaknutím rozsvítila. Než jsem došla k počítačům, rozsvítila jsem tři. V tak velkém prostoru neměly šanci rozptýlit temnotu, ale vytvářely příjemnou atmosféru. Zasmála jsem se sama sobě. Atmosféru k čemu? K taneční párty? K večeři při svíčkách pro jednu osobu?

Posadila jsem se k jednomu z počítačů a zapnula ho. První věc, která se mi ukázala na monitoru, byla výzva k zadání uživatelského jména a hesla zaměstnance knihovny. Zasténala jsem. Dnes večer jsem neměla ani trochu štěstí.

Zaslechla jsem nad sebou zavržení a vzhlédla jsem. Nevím, co jsem vlastně čekala, že uvidím, ale nebylo tam nic než tma. Budova byla stará a nejspíš se jenom ukládala k spánku. Nebo možná na nějaké okno v patře dopadal sníh nebo se od něj odrazil poryv větru.

Po dalším zvuku přicházejícím shora jsem vyskočila a rychle vyrazila na chodbu. Vyběhla jsem po schodech a došla k předním dveřím. Zabrala jsem za kliku tak silně, jak jsem jen dokázala. Dveře se ani nepohnuly. Vyhlédla jsem z úzkého bočního okna. Po hlavní ulici vpředu jezdila auta, ale chodník byl prázdný. I kdybych bouchala do skla, nikdo by mě neslyšel. Tím jsem si byla jistá. Zkoušela jsem to už předtím.

Nic se mi nemohlo stát. V knihovně kromě mě nikdo nebyl. Kdo jiný by taky byl takový pitomec, aby se nechal zamknout v knihovně? Úplně sám. Bez možnosti úniku. Rozptýlení. Potřebovala jsem nějaké rozptýlení. Jenomže jsem u sebe neměla vůbec nic.

Knížky! Tahle budova byla plná knih. Vezmu si nějakou knížku, najdu si útulný kout a budu si číst, dokud mě někdo neobjeví. Někdo by to mohl dokonce považovat za splněný sen. Koneckonců bych to tak mohla brát i já. V myšlenkách je velická síla. Tohle bude můj splněný sen.

Kapitola 2

S trhnutím jsem se probudila a pár okamžiků mi trvalo, než jsem si uvědomila, kde vlastně jsem – uvězněná v knihovně. Knížka, kterou jsem si vybrala ke čtení, mi ležela otevřená na klíně a hlava mi spadla na opěrku křesla. Jakmile jsem se narovnala, příšerně mě rozbolelo za krkem. Promnula jsem si ztuhlé svaly. Hodiny na zdi nad výpůjčním pultem ukazovaly čtvrt na tři.

Proč si o mě ještě nikdo nedělal starosti? Nehledal mě? Možná mě hledali na špatných místech. Mysleli si snad všichni, že jsem s nimi dojela do tábořiště? A že jsem odtamtud pak vyrazila domů?

Rodiče mě za tohle zabijou. Nikdy nebylo jednoduché je přesvědčit, aby mi dovolili strávit víkend na chatě s kamarádkami. Musela jsem o tom složitě vyjednávat. Máma je právnička a moc dobře mě umí přimět, abych se na všechno podívala z jejího úhlu pohledu, takže jsem vždycky nejdřív chodila za tátou. Ten navíc pracuje z domova (*Dokonalý slogan nebo znělka na míru pro vaši firmu*. Jeho slova, ne moje.) – takže byl vždycky po ruce, když jsem něco po-

třebovala. Jakmile jsem ho dostala na svoji stranu, společně jsme obvykle mámu přesvědčili. Vyjednávání vypadalo asi takhle:

„Tati, můžu jet tenhle víkend k Lise na chatu?“

Otočil se na své židli u psacího stolu směrem ke mně. „Co ti zní líp? ‚Tommy’s – protože každý den je jako stvořený pro koblihu.‘“

„Hmm. Každý den *je* jako stvořený pro koblihu. Dneska jsem zatím žádnou neměla.“

Táta vztyčil prst. „Anebo: ‚Tommy’s – prostě k sežrání.‘“

„Kdo je prostě k sežrání? Zní to, jako bys mluvil o univerzitním týmu baseballistů nebo tak něco.“

„Máš pravdu. Musím tam nějak dostat slovo *koblihy*, že ano?“ Otočil se i se židlí zpátky k počítači a něco natukal do klávesnice.

„Takže? Můžu tam na víkend?“

„Kam?“

„K Lise na chatu.“

„Ne.“

Omotala jsem kolem něj ruce a položila mu hlavu na rameno. „Prosím. Budou tam její rodiče, a navíc to přece nebude poprvé.“

„Celý víkend se mi na tebe zdá trochu moc.“

Usmála jsem se na něj a nasadila svůj nejlepší prosebný výraz. „Budu v pohodě. Slibuju. Ten další víkend vůbec nikam nepůjdu. Zůstanu tady a budu pomáhat v domácnosti.“

Poznala jsem, že ho to trochu obměkčilo, ale pořád ještě nebyl rozhodnutý. „A příště, až přijede Owen, někam s ním půjdu.“

„Ale ty chodíš s bráchou ven *ráda*, Autumn.“

Zasmála jsem se. „Fakt?“

„Mámina společnost pořádá za pár týdnů firemní večeri. Jestli zvládneš víkend na chatě, měla bys zvládnout i tohle.“

Nic horšího jsem si nedovedla představit. Ale tak to s kompromisy chodí – člověk se s nějakou věcí smíří kvůli jiné, na které mu záleží víc. „Dobře.“

„Tak dobře,“ odpověděl táta.

„Můžu tam jet?“

„Budu se ještě muset zeptat mámy, ale to určitě nebude problém. Dávej na sebe pozor. Vezmi si telefon. Pravidla jsou jasná: žádný alkohol, žádné drogy a každý večer nám zavoláš.“

Dala jsem mu pusku na tvář. „Ty první dvě věci asi budou náročné, ale tu třetí nepochybně zvládnou.“

„Vtipné,“ odpověděl.

Každý večer jim zavolat. Dneska jsem nezavolala. A už ani nezavolám. To z táty bezpochyby udělá stoprocentního otce. Bude volat mým kamarádům. Jestli do té doby nepochopí, proč tam s nimi nejsem, dojde jim, že jsem někde po cestě zůstala pozadu. Někdo si dá dvě a dvě dohromady. Jasně, rodiče mi po tomhle už nikdy nedovolí vyjít z domu, ale aspoň mě tady někdo najde.

Rozbolela mě hlava, a tak jsem se vydala k pítku u toalet. Přinejmenším jsem tady měla vodu. A nic jiného. *Nic* jiného. Zavrtěla jsem hlavou. To nebyly dobré myšlenky. Někdo mě už brzy najde. Jestli ne teď, tak nejpозději ráno, až se knihovna otevře. Nevzpomínala jsem si, kdy začína-

la o sobotách otevírací doba. V deset? Už jenom osm hodin. Hračka.

V budově se ochlazovalo. Našla jsem na zdi termostat, ale byl zamčený. Zdálo se mi, že celá tahle knihovna je po někud přehnaně zabezpečená.

V dálce jsem začala rozeznávat pravidelný rytmus. Od někud se ozývala hudba. Doběhla jsem k předním dveřím a uviděla skupinku lidí, kteří procházeli kolem po chodníku před budovou a smáli se. Měli u sebe mobil nebo iPod nebo něco takového, co se ve tmě lesklo a přehrávalo to hudbu tak hlasitě, že jsem ji slyšela i já. Zabouchala jsem do skla a zakřičela. Nikdo z nich se neotočil, ani nezastavil. Nikdo z nich se dokonce ani neohlédl, jako kdyby nezaslechli vůbec žádný náznak hluku. Zabušila jsem znovu a zakřičela silněji. Nic.

„Moc hlasitá hudba vám ničí sluch,“ řekla jsem a opřela si čelo o sklo. A v té chvíli jsem si všimla bílého papíru přilepeného na skle o kus níž. Strhla jsem ho a přečetla si nápis na druhé straně. *Knihovna bude uzavřena od soboty 14. ledna do pondělí 16. ledna v souvislosti se státním svátkem, Dnem Martina Luthera Kinga.*

Uzavřená po celý víkend? Celé tři dny? Budu tady uvězněná ještě další tři dny? Ne. Na to nemám. Nezvládnu být tři dny sama v téhle obrovské budově. Tohle byla moje nejhorší noční můra.

Srdce se mi rozbušilo tak rychle, až jsem měla pocit, jako by mi někdo svíral hrudník. Plíce se mi neroztahovaly tak, jak by měly. Zatahala jsem za řetězy, kterými byly zajištěné přední dveře. Zabrala jsem vši silou. „Pusťte mě ven.“

Hlas někde vzadu v mé hlavě mi říkal, abych se uklidnila, než to ještě víc zhorším. Všechno bylo v pořádku. Byla jsem sice zavřená sama v knihovně, ale byla jsem v bezpečí. Mohla jsem si tu číst a běhat do schodů a nějak se zabavit. Nabízela se mi tu spousta rozptýlení.

Jakmile jsem se utišila, zaslechla jsem za sebou nějaký zvuk. Kroky na dřevěné podlaze.

Prudce jsem se otočila a přitiskla se zády ke dveřím. A v tom okamžiku jsem na schodech uviděla něčí stín a v jeho pravé ruce lesklý předmět. Nůž. Takže jsem tu přece jenom nebyla sama. A rozhodně jsem nebyla v bezpečí.

Kapitola 3

Přimáčkla jsem se tak těsně ke zdi, jak jen to šlo. Třeba mě ten člověk neuvidí. Ne, to bylo dost nepravděpodobné, jakmile jsem vzala v potaz, že ještě před chvilkou jsem tady bušila do skla a řinčela řetězy na dveřích. To jsem rovnou mohla ječet: *Jsem uvězněná v knihovně úplně sama a zoufale se pokouším dostat ven!*

Co jsem teď mohla dělat? Mohla bych třeba někam běžet. Nebo se zamknout v nějaké místnosti. Jenomže podle toho, co jsem doposud zjistila, už byly všechny uzamykatelné místnosti zamčené. Právě v okamžiku, kdy jsem se už už chystala vyrazit a někam běžet, kamkoli, abych našla něco, co by se dalo použít jako zbraň, nebo se schovala, ten člověk promluvil.

„Nechci ti nijak ublížit. Nevěděl jsem, že tady je ještě někdo.“ Zvedl ruce před sebe a pak, jako kdyby si až teď uvědomil, že v jedné z nich drží nůž, se sehnul a zastrčil si ho do boty.

To mě zrovna neuklidnilo. „Co tady děláš?“

„Jenom jsem potřeboval někde přespát.“

Super. Takže jsem byla zamčená v knihovně s nějakým bezdomovcem? S bezdomovcem, který u sebe měl nůž. Srdce mi vyskočilo až do krku.

Všimla jsem si, že se pokouší mluvit klidným hlasem, ale vyznělo to spíš ochraptěle. „Pojď si někam sednout a promluvíme si. Dojdu si pro batoh. Nechal jsem ho nahore nad schody. A pak se vrátím dolů, ano?“ Ruce měl pořád napřažené před sebou, jako kdyby mě to gesto mělo dokonale uklidnit. „Nikomu nevolej, dokud si nepromluvíme.“

Myslel si, že budu někomu volat? Kdybych měla přístup k telefonu, už bych tady dávno nebyla. Kdybych měla přístup k jakémukoli prostředku komunikace – megafonu, přístroji na kódování do morseovky (Mají tyhle přístroje vůbec nějaké jméno?), už bych tady dávno nebyla. Ale nehodlala jsem na sobě dát nic znát. „Dobře,“ odpověděla jsem.

V okamžiku, kdy mi zmizel z dohledu, jsem seběhla po schodech dolů a zpátky za prosklené dveře. Jestli byl ozbrojený, nechtěla jsem zůstat v nevýhodě.

Skrčila jsem se za polici úplně vzadu. Dýchala jsem ztěžka a nepravidelně a vůbec nic jsem neviděla. Natáhla jsem ruku do police a chňapla jsem po největší knize, kterou jsem nahmatala. V nejhorším ho s ní můžu praštit po hlavě.

„Haló?“ zavolal z opačné strany místnosti.

„Nepřibližuj se ke mně.“

„Kde jsi?“

„Na tom nezáleží. Chceš se mnou mluvit? Tak mluv.“
Když se budu tvářit drsně, třeba tomu uvěří.

Jeho hlas teď zněl hlasitěji a zřetelněji, takže musel vyrazit směrem ke mně. „Nemáš vůbec důvod se mě bát.“

Proč prostě nemohl zůstat na druhé straně? Na to, abychom si promluvili, jsme k sobě přece nemuseli být tak blízko.

Jak jsem se pokusila udělat krok dozadu, zavadila jsem kolenem o polici a z ní se zaduněním spadla nejdřív jedna kniha a pak další. Sevřela jsem svoji knihu v ruce pevněji a vyběhla směrem ke dveřím. On byl ale rychlejší a zablokoval mi cestu. Zvedla jsem knihu nad hlavu.

„Stůj,“ řekla jsem.

Udělal krok dopředu. Vrhla jsem po něm knihu. Uhnul. Sebrala jsem z vedlejší police další a s tou jsem ho trefila do ramene.

Zvedl ruce nad hlavu. „To myslíš vážně?“

„Už jsem zavolala policii,“ prohlásila jsem.

Zaklel.

Hodila jsem po něm další knihu. „Takže mě prostě nech na pokoji. Budou tady každou chvíli.“

Byli jsme teď mnohem blíž u sebe a zprava k nám dopadalo světlo jedné z lamp, které jsem předtím rozsvítila. A v tu chvíli jsem si uvědomila, že ho poznávám.

Zalapala jsem po dechu. „Daxi?“

„My se známe?“

Musela jsem pořád stát ve stínu.

S úlevou jsem svěsila ruce, ve kterých jsem svírala další knihu. Dax Miller nebyl zrovna prvním klukem, na kterého bych si vzpomněla, kdybych si měla vybrat, s kým se nechám zamknout v knihovně. Po pravdě, kdybych si měla

vybrat kteréhokoli kluka z naší školy, on by nejspíš byl tím posledním. Neměl zrovna nejlepší pověst. Kolovaly o něm různé řeči. Spousty řečí. Ale nebyl to cizí člověk. A nebála jsem se ho, takže se mi okamžitě ulevilo. „Chodíme do stejné školy.“

Nebyla jsem si jistá, jestli mě poznává, i když mě znala naprostá většina lidí ze školy. Pracovala jsem na ročenkách a neustále jsem fotila, takže jsem byla vřadycky u všeho. Bylo těžké nebýt tak všeobecně známá, když jsem se účastnila tolika akcí. Ale *jeho* jsem nikdy nefotila. Neúčastnil se vůbec ničeho. Tedy alespoň ničeho, co organizovala škola.

Udělal jsem krůček dopředu do slabého světla lampy, aby mě líp viděl.

Z jeho výrazu jsem vyčetla, že mě poznal, když si mě prohlédl od světle hnědých vlasů zastřižených u ramen až po černé boty na klínku a vrátil se zpátky k mým očím. Zdálo se, že se mu nelíbí, co vidí. „Dopřavdy jsi zavolala policajty?“

„Ne.“ Přejela jsem si dlaněmi po kapsách. „Nemám u sebe mobil.“

Dax přešel očima po mých kapsách, jako kdyby mi to nevěřil, pak přikývl a zamířil k batohu, který nechal ležet vedle jedné z židlí.

Vyrazila jsem za ním. „A ty?“

„A co já?“ Rozepnul batoh.

„Máš u sebe telefon?“

„Ne, nemám.“

Zírala jsem na jeho batoh a přemýšlela, jestli říká pravdu. „Potřebuju jenom zavolat rodičům. Nejspíš se o mě

hrozně bojí. Nikdo neví, kde jsem.“ Alespoň jsem si to myslela, protože se pro mě nikdo nevrátil. „Zavolala bych jenom rodičům a řekla jim, kde jsem.“

Vytáhl z batohu spacák a rozložil si ho na podlaze. „Nemám telefon.“

Vzal si s sebou do knihovny spacák? Nebyl tady uvězněný jako já. Plánoval tu zůstat přes víkend? „Ale ty nejsi bezdomovec,“ řekla jsem.

„Netvrdím přece, že jsem.“

„Tak proč tady jsi?“ zeptala jsem se.

Vlezl si do spacáku, natáhl ruku a zhasl světlo.

„A proč ses vůbec bál, že jsem zavolala policii? Jsi v nějakém průšvihů?“

„Nemohla bys zmlknout? Pokouším se tu spát.“

Kdybych neměla pocit, jako by se mi celé tělo proměnilo v želé, možná bych ho koplá. Takhle jsem místo toho doklopýtala k jednomu z křesel, sedla si do něj a položila si hlavu na kolena. Nemělo by mě to překvapovat. Dax byl ve škole uzavřený, s nikým se nebavil – proč bych měla čekat, že mi zrovna teď odvykládá svůj životní příběh?

Na tom ale nezáleželo. Byla jsem v pohodě. Budu v pohodě. Přinejmenším jsem si ověřila, že Dax se mě nepokouší zabít ani mi nijak ublížit. A i když je to Dax... tak to bylo lepší než tu být uvězněná úplně sama. A musel v tom svém obrovském batohu mít i telefon. Přinesl si koneckonců i spacák. Až usne, prohrabu se jeho věcmi a ten mobil najdu. Teď, když jsem měla plán, mi už bylo o hodně líp.

Sevřený hrudník se mi pomalu uvolnil a mým rozpáleným plicím se ulevilo. Tohle byla ta nejdivnější věc, jaká se

mi kdy stala. Možná z toho dokonce časem bude zábavná historka. Za nějakou dobu, až budu doma u rodičů a ve své vlastní posteli s teplou peřinou.

Byla tu zima.

Protáhla jsem se a položila si hlavu na područku křesla, aby to vypadalo, že se chystám ke spánku. Netušila jsem, jestli mě Dax vidí nebo jestli se vůbec dívá, ale chtěla jsem, aby si myslel, že spím. Potom, až si budu jistá, že usnul, najdu jeho mobil, zavolám domů a bude po všem.

Hodiny na zdi ukazovaly 3:20. Rozbolely mě oči z toho, jak jsem byla dlouho vzhůru. Přemýšlela jsem, co asi dělají moji kamarádi. Co dělá Jeff. Zнала jsem Jeffa od prváku, líbil se mi od třetáku a letos, ve čtvrtáku, jsem usoudila, že to bude teď, nebo nikdy. Příští rok půjdeme oba na vysokou, a než odejdeme, chtěla jsem vyzkoušet, jestli by z toho napětí bublajícího pod povrchem, kdykoli jsme se k sobě přiblížili, mohl vyrůst dobrý vztah.

Bylo to teprve dneska ráno, co mě ve škole zastavil na chodbě? V hlavě jsem si ten rozhovor znovu přehrála.

„Autumn!“

Otočila jsem se s foťákem v ruce a stiskla spoušť. Byl ohromně fotogenický, měl jemné, otevřené a přátelské rysy. Úsměv mu prozařoval celý obličej, až mu v zelených očích jiskřilo a jeho olivová pleť zářila.

Dohonil mě. „Možná máš víc mých fotek než moji vlastní rodiče.“

Pravděpodobně ano. „Nemůžu za to, že tě ten foťák miluje.“

„Pokouší se mě tvůj foťák pozvat na rande?“

„Tenhle foťák bez mého doprovodu nikam nechodí.“

Povyτάhl obočí, jako kdyby čekal, až dokončím to, co jsem naznačila. Chtěla jsem ho pozvat na rande. Strašně moc. Ale jestli jsem to měla udělat já, nemohlo to být uprostřed školní chodby plné lidí.

Jeff pokračoval. „Napadlo mě, že bych vzal pár dalších lidí a šli bychom dneska večer do knihovny pracovat na tom úkolu z dějepisu. Nechceš se přidat?“

Nejspíš jsem měla říct ne, jenomže jakmile se mi nabízel možnost strávit víc času s Jeffem, vždycky jsem se snažila ji využít. „Jo... ráda bych. Jen si o tom musím promluvit s Lisou. Jedeme večer s Morgan a Avi k ní na chatu.“

„Tak půjdeme do knihovny předtím a pak, až pojedete nahoru na chatu, zastavíme se v tábořišti v kaňonu a uděláme si oheň na oslavu dokončení toho úkolu.“

Zasmála jsem se a jemně ho strčila do ramene. „Koukám, že to máš dokonale naplánované.“

„To mám. Takže to s holkama domluvíš?“

„Ano. Zařídím to.“

„Věděl jsem, že budeš pro. Řeknu Dallinovi a ostatním. Uvidíme se večer.“

A taky jsme se viděli, než mě nechal zamčenou v knihovně. Kdybych tady teď místo s Daxem byla uvězněná s Jeffem... byla by to zábava. Touhle dobou už by vyzkoušel, jak si z dřevěného schodiště udělat skluzavku nebo jak závodit ve vozících na knížky po chodbě. Jeff byl Daxův přesný opak. Jeff se pořád usmíval a často vtipkoval a ve společnosti vždycky dokázal rozproudit zábavu. Dax byl temný, vážný a každá situace byla v jeho přítomnosti těžší.

Jeff. Kde asi byl? Nestalo se mu něco? Myslel si snad, že jsem se na něj u táboráku vykašlala? Proč nikomu nedošlo, že jsem s nimi neodjela? Ale na tom nesejde. Za chvíli budu mít možnost se jim všem ozvat. Za chvíli budu mít telefon.

Kapitola 4

Všechno v mém zorném poli bylo zamlžené a rozmazané. Ten pocit mi byl povědomý, ale moje mysl mi odmítala objasnit, co se se mnou děje. Byla jsem ve studené místnosti bez oken a bez dveří. Jako ve velké ledničce. V okamžiku, kdy mě to napadlo, se stěny potáhly kluzkým ledem a podlaha taky. Všechno bylo namrzlé. Začala jsem jektat zuby tak silně, až mě rozbolely. A pak mě obklopila pižmová vůně. Jako jedno z Jeffových objetí. A Jeff byl tady a objímal mě. Ledová kobka se rozplynula a nahradila ji nekonečná zelená louka. Stáli jsme uprostřed a tiskli se jeden k druhému.

„Ty ses mi taky celou dobu líbila,“ zašeptal Jeff. „Nechápu, proč nám trvalo tak dlouho si to říct.“

„Protože jsem se bála,“ řekla jsem.

„Čeho?“

Čeho jsem se vlastně bála? Pustit si někoho blíž k sobě? Dát mu možnost, aby mi ublížil? Vzdát se kontroly sama nad sebou? Možnosti nejsou tak bolestivé jako realita. Možnosti jsou vzrušující a nekonečné. Realita je definitivní. Právě tohle mě vždycky brzdilo, to pomyšlení, že když

Jeffovi řeknu, co k němu cítím, a on to nebude opětovat, bude to konec. Nebude už žádné „co kdyby“, žádné další „možná“, žádné další snění.

Snění. To je ono. Byl to jenom sen. Všechno to byl jenom sen. Potřebovala jsem procitnout.

Rozespale jsem otevřela oči. Okny sem shora pronikalo slunce a osvětlovalo místnost. Hrudník se mi sevřel zklamáním. Sice se mi to jenom zdálo, ale to, že jsem uvězněná v knihovně, žádný sen nebyl. Byla jsem tu pořád. Pořád zamčená.

S Daxem. Už neležel na podlaze opodál. Kam zmizel?

Rychle jsem se posadila, zamotala se mi hlava, a jak jsem se zakymácela, svezl se mi z ramen spacák. Jeho spacák. Přikryl mě svým spacákem. Nechala jsem ho sklouznout až na podlahu a pak jsem na něj zírala, jak tam leží nevyužitý. Okamžitě se mi zastesklo po jeho teple.

Bylo osm ráno a mně se hladem svíral žaludek. Nikdo se pro mě nevrátil.

„Urazil tě ten spacák?“

Trochu jsem vyjekla. Dax seděl v křesle na opačné straně místnosti s nohama nataženýma před sebou a zkříženýma v kotnících. Na sobě měl džíny a černé triko s dlouhými rukávy. Tmavé vlasy měl trochu vlhké a usychaly mu v hustých vlnách. Čelist mu lemoval náznak strniště. K hrudníku si tiskl otevřenou knihu. Jak tam tak seděl – jedno rameno shrbené o něco víc než druhé, stíny mu hrály ve tváři a vytvářely temně rýsované tvary, červená obálka knihy kontrastovala s jeho černým trikem... zalitovala jsem, že u sebe nemám foťák.

„Neměl bys takhle přepadávat holky.“

„Ani jsem se nepohnul.“

„Já vím. Byl to vtip. Jenom jsem tě předtím neviděla. Děkuju... za ten spacák.“ Zatrásla jsem se a prozradila tak, že ho pořád ještě potřebuju. „Já... potřebuju si dojít na záchod.“

„Nemusíš to všechno takhle komentovat.“

„Jenom jsem ti to řekla... dobře.“ Vstala jsem, stáhla si levou nohavici, která se mi přes noc nějak vyhrnula, a vyrazila zpátky k záchodům. Prkýnko bylo studené a zrcadlo ukazovalo, že jsem v mnohem horším stavu, než jsem si myslela. Po obou stranách obličeje jsem měla rozmazanou řasenku a moje oříškově hnědé oči vypadaly temněji než obvykle. Z mých vlasů, které ještě včera byly upravené do dokonalých vln, se stal jeden velký zacuchaný chomáč a za ty tři dny bez odličení mi na tváři nepochybně vyrašil ta největší hrůza na světě. Pustila jsem vodu, pokusila se co nejlíp smýt rozmazanou řasenku a vypláchla jsem si pusou.

S pomocí prstů jsem si rozčesala vlasy do přijatelného stavu. Krk jsem měla pořád ještě rozbolavělý z toho podivného úhlu, ve kterém jsem usnula, a jestli dneska neseženu něco k jídlu, můj žaludek se na mě bude vážně zlobit. Byla jsem na sebe naštvaná za to, že jsem včera usnula, místo abych uskutečnila svůj plán a našla Daxův telefon. Proč mi to dělal tak složité? A proč se vůbec staral o to, aby nikdo nezjistil, že tady jsme? Měl snad nějaké potíže se zákonem... už zase? Co provedl tentokrát? Netušila jsem ani, co to bylo posledně. Říkalo se o něm, že někoho zmlátil. Nepřekvapovalo by mě, kdyby to byla pravda.

Znovu jsem se rozklepala zimou. Včera jsem byla tak nadšená ze svého outfitu – splývavého petrolejově zeleného trička, slušivé projmuté bundy a džínů –, jenomže v knihovně bylo teplo, když jsme tu pracovali. Spíš horko. Nejméně postě jsem zalitovala toho, že jsem si tu bundu svlékla a strčila do batohu. Litovala jsem, že jsem si batoh hodila k Jeffovi do auta. Svůj batoh. Kdybych ho tady měla, celá tahle věc by už dávno skončila. I bez telefonu bych u sebe měla všechno, co bych k přečkání jednoho víkendu potřebovala.

Někde v téhle budově muselo být něco k jídlu. Knihovníci přece musejí obědovat. Třeba na to mají vyhrazenou zvláštní přestávkovou místnost? Ve třetím patře jsem našla kuchyňku. Kromě lednice tu byly ještě dva automaty – jeden s lahvovými nápoji, jeden s baleným jídlem. Bylo to doopravdy kruté, jak se tu vystavovalo jídlo, ke kterému jsem neměla šanci se dostat. Když jsem šla kolem, kopla jsem do nápojového automatu a přemýšlela o tom, jestli nezkusit prostrčit ruku dovnitř a něco z něj vytáhnout, ale rychle jsem ten nápad zavrhla. Kdysi jsem na internetu četla článek o někom, koho museli vyprošťovat hasiči, protože se mu ruka zasekla přesně v takovémhle automatu.

Lednička na rozdíl od ostatních věcí v knihovně nebyla zamčená. Byla to obrovská lednice na občerstvení. Skoro jsem zapomněla, že se v knihovně pořádaly svatby a různé akce. Budova, kde jsem byla uvězněná, byla doopravdy veliká a úžasná. Zadoufala jsem ve štěstí a otevřela jedny z dveří. Na polici uprostřed byl rohový kousek koláče. Nechápal jsem, proč by si ho někdo vůbec schovával – tak byl malinkatý. Ale později ho určitě s vděčností spořádám.

Za druhými stříbrnými dveřmi byla průhledná plastová krabička s čímsi neidentifikovatelným, ale po stranách jsem rozeznávala tmavé skvrny od plísně. Kromě toho tu byly dva záhadné papírové pytlíky. Vytáhla jsem první z nich, na kterém bylo fixem napsáno NEJEZTE MOJE JÍDLO, a podívala jsem se dovnitř – jablko a jogurt, který byl víc než týden prošlý. Vzhledem k tomu varování jsem doufala v něco víc hodného krádeže. Vzala jsem si jablko a nechala tam jogurt na později. V druhém pytlíku byla další plastová krabička a plechovka limonády. Opatrně jsem krabičku vytáhla a lehce nadzvedla víčko. Žádná plíseň, ale také jsem nerozeznávala, co to je za jídlo. Těstoviny? Zelenina? Očichání mi nepomohlo. Tohle může počkat. Vzala jsem si limonádu a zbytek nechala v lednici.

Ve skříňkách jsem našla hrnečky na kávu a do dvou z nich jsem limonádu rozlila. V šuplících nebyly žádné opravdové přístroje, ale objevila jsem plastový nůž. Okamžitě se zlomil, když jsem se s ním pokusila rozříznout jablko napůl. Prostě polovinu sním a budu doufat, že Dax nemá fobii z bakterií.

Půl minuty jsem jablko umývala pod proudem teplé vody a pak jsem si do něj kousla. Nikdy mi nic v životě nechutnalo líp. V jednom z šuplíků jsem našla zastrčený balíček ubrousků, do kterých jsem zbylou polovinu jablka zabalila, vzala jsem hrnky s limonádou a vyrazila zpátky dolů za Daxem. Kdybych ho dokázala přesvědčit, aby mi věřil, nemusela bych se mu prohrabávat ve věcech. Půjčil by mi telefon dobrovolně. A mně se to podaří. Jsem milá. Ostatní mě mají rádi. Dax si mě oblíbí taky.